

DUMNEZEU ESTE VIAȚA

Învingerea lumii (versetele 1-5)

Versetul 1

1 Ioan 5.1: Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El.

Acest verset se leagă de tema ultimelor versete din capitolul precedent, unde se spune: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și îl urăște pe fratele său, este un mincinos” (1 Ioan 4.20).

Cine este fratele nostru? Unii oameni au ideea că frații noștri sunt cei care întâmplător aparțin aceleiași confesiuni. Astfel, dacă eu aparțin unei anumite confesiuni, frații mei ar fi cei care merg la o biserică care are aceeași rânduială confesională ca biserica din care fac parte. Cu alte cuvinte: dacă eu sunt metodist, frații mei sunt metodiștii. Dacă eu sunt prezbiterian, frații mei sunt prezbiterienii. Dacă eu sunt baptist, frații mei sunt bapțiștii. Sărmana noastră minte este înclinată de a limita familia lui Dumnezeu la o anumită comunitate. Dar în 1 Ioan 5.1, Domnul Însuși dă limitele familiei, atunci când spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu”. Frații noștri sunt cei care cred în Domnul Isus Hristos în orice loc s-ar afla ei.

Afirmația „Oricine crede că Isus este Hristosul” nu înseamnă doar o acceptare intelectuală a faptului că Hristos este Fiul Dumnezeului celui viu, ci mai degrabă o credință reală, vie - o credință personală în Domnul Isus ca fiind Hristosul, Unul lui Dumnezeu. Dacă tu crezi în El, ești născut din Dumnezeu. Toți cei care cred în El intră în această relație. Nu contează cu cine te asociezi sau ce biserică frecvențezi, pentru că există o *singură* mare Adunare: trupul lui Hristos, pe care Dumnezeu Însuși o recunoaște ca fiind Biserica Sa. Când vorbim despre apartenența la o biserică, ne referim de obicei la o adunare locală, dar când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre apartenența la Biserică, se referă la marea mulțime de credincioși peste care Hristos este Capul glorificat în cer. Fiecare credincios aparține acestei Biserici. Frații noștri includ întreaga Biserică a lui Dumnezeu, iar dragostea noastră trebuie să se extindă la toți.

Nu are rost să vorbim despre dragostea pentru Tatăl, dacă nu-i iubim pe copiii Tatălui. Nu are rost să vorbim despre devotamentul nostru față de Domnul Isus Hristos, dacă nu suntem devotați față de cei pentru care El a murit. Dragostea este un lucru foarte real și practic. Vorbim deseori sentimental despre dragostea față de poporul lui Dumnezeu, dar cum o arătăm? Ce formă ia dragostea noastră? Scriptura spune: „Dragostea este îndelung-răbdătoare, plină de bunătate; dragostea nu invidiază, dragostea nu se laudă, nu se îngâmfă, ..., ea suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13.4,7).

Ia câteva dintre aceste afirmații simple și examinează-ți propria dragoste, pentru a afla unde te situezi. Ești tu invidios pe cineva din poporul lui Dumnezeu? Când alții primesc o onoare pe care tu nu o primești, te bucuri împreună de ei? Scriptura spune: „Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură

împreună” (1 Corinteni 12.26). Se bucură inima ta atunci când oamenii spun lucruri bune despre alții, în loc să spună despre tine? Ești recunoscător că alții sunt onorați și laudați, chiar dacă tu însuși ești ignorat? Dragostea autentică față de apropoale duce exact la acest țel. Ea se va strădui întotdeauna să îi pună pe ceilalți pe primul loc.

Dragostea este plină de viață. Ea vrea să slujească și îi face plăcere să slujească. Vrei tu să slujești poporului lui Dumnezeu sau ești o persoană căreia îi place să i se slujească? Unii creștini vor mereu ca alții să facă lucruri pentru ei, în timp ce alți creștini încearcă mereu să facă lucruri pentru alții. Oamenii care caută mereu atenție nu sunt niciodată fericiți. Ei se simt mereu răniți și jigniți. Dar cât de diferit este cu cei care arată dragostea lui Hristos! Cineva mi-a spus odată: „Când mă duc la biserica aceasta sau aceea, mi se pare că este foarte rece. Nu văd nicio dragoste acolo”. I-am răspuns: „Tu arăți vreodată ceva dragoste?” El s-a uitat la mine și a spus: „Ei bine, poate nu atât de mult pe cât ar trebui”. Alături de el se afla o femeie, care frecventa aceeași biserică. „Ce părere ai tu despre cei de acolo?”, am întrebat-o. „Sunt reci?” – „Ei bine”, a spus ea, „cred că sunt cel mai iubitor și mai cald la suflet grup de creștini pe care l-am văzut vreodată”. Le-a arătat dragoste și a primit dragoste înapoi. De obicei, găsești ceea ce cauți.

Cu ceva timp în urmă am citit despre un bărbat care petrecuse câteva luni în India. Când s-a întors, vorbea cu unii dintre prietenii săi despre India și conversația s-a îndreptat spre lucrarea misionară. Acest om, care petrecuse cinci luni în India, a spus: „Nu am niciun respect pentru munca misionară și pentru misionari. Am fost acolo timp de cinci luni și nu am văzut că ei ar fi făcut ceva. De fapt, nu am întâlnit niciun misionar în tot acest timp. Cred că biserica își risipește banii pe munca misionară”. Un domn bătrân și liniștit a luat cuvântul și a întrebat: „Scuză-mă, cât timp ai spus că ai fost în India?” – „Cinci luni.” – „Ce te-a determinat să mergi acolo?” – „Am fost la vânatoare de tigri.” – „Și ai văzut vreun tigr?” – „O mulțime.” – „Este ciudat”, a spus bătrânul, „eu am petrecut treizeci de ani în India și nu am văzut niciun tigr în tot acest timp, dar am văzut sute de misionari. Tu te-ai dus în India să vânezi tigri și i-ai găsit. Eu m-am dus în India pentru a face muncă misionară și am întâlnit mulți alți misionari.”

Dragostea este o chestiune practică: „oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El.” Scriptura mai spune: „Dragostea acoperă toate fărădelegile” (Proverbele 10.12) și: „Dragostea acoperă o mulțime de păcate” (1 Petru 4.8). [...] Aceste versete înseamnă că, dacă știi că fratele sau sora ta a dat greș - dacă știi de un păcat, chiar și de un păcat grav, care a intrat în viața lor - nu-l menționa nimănui, ci numai lui Dumnezeu. Dacă îi iubești cu adevărat, vei merge mai întâi la ei și vei încerca să-i ajuți. „Dragostea acoperă toate fărădelegile”. Nu vei fi niciodată un bârfitor. Nu vei fi niciodată un clevetitor. Nu vei defăima niciodată pe fratele tău. Dacă știi despre ceva greșit, vei merge la Dumnezeu și Îi vei spune. Dacă vorbești cu alți oameni împotriva fratelui tău, nu vei face decât să răspândești lucruri care îi rănesc pe alții. Dar când te duci la Dumnezeu, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate începe să lucreze în inima și în conștiința răufăcătorului, ca răspuns la rugăciunea ta. El va fi adus la pocăință sau va fi zdrobit sub disciplina Domnului. Dragostea în toată plinătatea ei te va determina să mergi la frate și să-l ajuți în nevoia lui într-un mod prietenos, bun și iubitor. Îi vei arăta cu dragoste greșeala, te vei oferi să te rogi cu el și vei lăsa la latitudinea lui Dumnezeu dacă fratele se va pleca înaintea Lui în pocăință.

Există o imagine frumoasă în Vechiul Testament care ilustrează acest aspect. Printre obiectele de mobilier ale cortului întâlnirii se afla un sfeșnic. DOMNUL i-a poruncit lui Moise să facă un sfeșnic de aur cu șapte candel. Candela era, de fapt, o lampă cu ulei de măsline cu fitil. Fitilul

Capitolul 5

ardea doar până când devenea carbonizat și înnegrit și trebuia să fie tăiat. Foarfecile pentru tăiatul fitilului (mucări) și bolurile de stingere (cenușarele) erau făcute din aur curat (Exodul 25.31-40). Ce este atât de important în legătură cu mucările și cu cenușarele? Ei bine, pentru ca o candelă să strălucească puternic, ea trebuie să fie stinsă sau fitilul trebuie scurtat din când în când. Și dacă eu vreau să ard strălucitor pentru Hristos, va trebui să mă judec adesea în prezența lui Dumnezeu, altfel voi fi ca fitilul ars care întunecă lumina. Preotul din Vechiul Testament trebuia să intre și să taie fitilul candelii cu ajutorul unor foarfeci de aur. În Sfânta Scriptură, aurul reprezintă ceea ce este divin, și așa trebuie credinciosul, care își muștră fratele, să meargă la el în comuniune cu Dumnezeu. Eu pot fi în stare să-l ajut pe fratele meu dacă mă duc la el cu blândețe și har. Ce a făcut preotul cu fitilurile, după ce le-a tăiat? Le-a împrăștiat, le-a pus pe hainele și pe mâinile sale și a murdărit hainele celorlalți preoți? Nu. El trebuia să pună fitilul murdar și ars al lumânării într-un stingător de aur și să îl acopere pentru ca să nu murdărească pe nimeni altcineva. Asta face dragostea. Tu nu răspândești greșelile fratelui tău, ci arăți dragoste adevărată, prin aceea că le acoperi în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este dragostea în sens practic.

Versetul 2

Al doilea verset indică altceva:

1 Ioan 5.2: Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.

Ce carte interesantă este Biblia! În primul rând Ioan spune că noi cunoaștem că Îl iubim pe Dumnezeu pentru că îi iubim pe frați. Apoi spune că noi știm că îi iubim pe frați, dacă Îl iubim pe Dumnezeu. Pare a fi un sofism (cerc vicios), dar Dumnezeu este mai presus de toate regulile logicii. În ochii lui Dumnezeu, cele două sunt inseparabile. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, îi iubim și pe copiii lui Dumnezeu. Dacă îi iubim pe copiii lui Dumnezeu, Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui. Dragostea este fidelă. Ea nu ia păcatul cu ușurință. Ea nu încearcă să scuze răul. Ea ne determină să punem adevărul lui Dumnezeu pe primul loc și să îi subordonăm orice altceva.

Eu nu-mi iubesc fratele dacă îi tolerez comportamentul nepotrivit sau (de dragul păcii) sunt de acord cu ceea ce este în contradicție directă cu porunca lui Dumnezeu. Să luăm problema divorțului și a recăsătoriei. Pot exista circumstanțe în care oamenii trebuie să se despartă, dar dacă așa este cazul, ei trebuie să rămână necăsătoriți (cu excepția cazului în care sunt divorțați din motive biblice clare), și totuși mulți predicatori căsătoresc persoane divorțate, contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Unii predicatori pot spune: „Îi iubesc atât de mult pe acești oameni încât nu vreau să le rănesc sentimentele”. Dar dragostea nu îi ajută să facă ceva care este contrar Cuvântului lui Dumnezeu. „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.” Adevărata dragoste creștină se manifestă atunci când punem voia lui Dumnezeu pe primul loc și ne străduim să arătăm dragoste față de poporul Său, conform Cuvântului Său, și îi conducem pe frații și pe surorile noastre pe calea ascultării de acest Cuvânt.

Versetul 3

1 Ioan 5.3: Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele, ...

Dar cineva ar putea spune: „Este foarte bine, dar mi se pare teribil de dificil să fac unele dintre lucrurile pe care Dumnezeu îmi cere să le fac”. Dacă aş simţi așa, m-aş întreba dacă sunt cu adevărat născut din nou. Dacă nu ești mântuit, ai doar o *singură* natură, iar acea natură urăște lucrurile lui Dumnezeu. Dacă ești născut din nou, ai o natură nouă și ar trebui să te lauzi cu voia lui Dumnezeu. Vei face aceasta atunci când umbli în puterea Duhului. Dacă ești creștin și nu găsești bucurie în voia lui Dumnezeu, este pentru că Îl întristezi pe Duhul Sfânt. Există ceva în viața ta care Îl dezonorează pe Domnul și, prin urmare, ți-ai pierdut bucuria. Dacă judecăm tot ceea ce în viața noastră este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, atunci vom fi surprinși de cât de minunată este voia Lui. „Poruncile Lui nu sunt grele”.

Versetul 4

1 Ioan 5.4a: ... pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; ...

Este un fapt glorios, că fiecare credincios adevărat va fi un învingător în cele din urmă. Dar unii dintre noi, ca Iacov, vor fi biruitori doar atunci când se vor apropia de sfârșitul vieții lor. Iacov era un copil al lui Dumnezeu timp de mulți ani, dar abia la sfârșitul vieții sale și-a arătat harurile pe care Dumnezeu încercase să le lucreze în el în toți acești ani. Apoi citim: „Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și s-a închinat pe vârful toiagului său” (Evrei 11.21). Prin credință, pe când era pe moarte, a fost pus în poziția de învingător. Ce pagubă, că a pierdut tot acest timp. Ce pagubă, când tu și eu suntem atât de hotărâți să mergem pe drumul nostru încât pierdem anii - ani pe care nu-i mai putem recupera niciodată.

Ce înseamnă să învingi lumea? „Tot ce este în lume” - acestea sunt descrise în 1 Ioan 2.16 ca fiind „pofa cărnii”, adică plăcerile carnale de tot felul; „pofa ochilor” sau plăcerile simțurilor; și „trufia vieții”, adică ambiția și căutarea faimei și a prestigiului în lume. Acestea sunt lucrurile care alcătuiesc „lumea”. Unii creștini au ideea că mondenitatea constă în a merge la teatru, a juca cărți, a dansa, a lua parte la anumite plăceri lumești. Fără îndoială că aceste lucruri satisfac o formă de mondenitate - pofa cărnii și poate pofa ochilor. Dar poate că nu ai trecut niciodată pragul unui teatru; poate că nu te-ai așezat niciodată la o masă de cărți; poate că nu ai fost pe ringul de dans în viața ta - și totuși poți fi la fel de lumesc ca și cei care fac aceste lucruri. Cel care iubește banii este la fel de lumesc ca și cel care iubește plăcerea, faima sau ambiția. Omul care încearcă să-i distrugă pe alții și să se împingă pe sine însuși în vârf este la fel de lumesc ca și cel care petrece jumătate de noapte la teatru. Să nu crezi că poți, așa cum spunea Samuel Butler, „compensa păcatele la care ești înclinat condamnând păcatele la care nu ești înclinat”¹. Învingerea lumii înseamnă să te eliberezi de „pofa cărnii, de pofa ochilor și de trufia vieții”. Dacă ascuți de dorințele noii naturi, vei fi eliberat de lume, pentru că această viață nouă are plăcere în lucrurile lui Dumnezeu.

1 Ioan 5.4b: ... și aceasta este victoria care a învins lumea: credința noastră.

De șapte ori în Apocalipsa Îl auzim pe Domnul spunând celor șapte biserici: „învingătorului”. Prin aceasta El nu scoate în evidență o anumită clasă de creștini, ci spune că creștinii vor fi învingători în orice epocă. Prin credință, ei vor învinge în cele din urmă lumea în orice caz.

¹ Din poemul satiric „Hudibras” de Samuel Butler (1612-1680), poet englez.

Versetul 5

1 Ioan 5.5: Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Crezi tu că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Nu este vorba doar de acceptarea unei mărturisiri de credință, ci de încrederea în Fiul lui Dumnezeu. Este credința că El a mers la crucea de pe Golgota și Și-a vărsat acolo sângele Său prețios pentru a anula păcatele tale. Ai încredere în El? Crezi în El? Petru scrie: „... fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu. ... Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit.” (1 Petru 1.23,25) Dacă crezi în mesajul Evangheliei și Îl accepți pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitor personal, atunci ești născut din Dumnezeu. Primești o natură nouă, iar credința ta se manifestă prin dragoste. Oricare ar fi eșecurile, luptele sau ispitele care îți ies în cale, vei ieși triumfător în cele din urmă, pentru că Dumnezeu te va scoate la capăt. Nu este vorba despre propria ta putere sau stăruință, ci vei fi păzit „prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă” (1 Petru 1.5).

Cei trei martori (versetele 6-13)

În această secțiune ne sunt prezentați trei martori².

Versetele 6-8

În 1 Ioan 5.6 citim:

1 Ioan 5.6: El este Cel [adică, Domnul Isus Hristos, despre care este vorba în versetul 5] care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge. Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul.

Și apoi citim versetele 7 și 8:

1 Ioan 5.7,8: Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.

Ce vrea să spună apostolul când vorbește despre acești trei, care dau mărturie sau mărturisesc? Despre ce dau ei mărturie? Ei mărturisesc despre eficacitatea lucrării Domnului nostru Isus Hristos. Cei trei martori sunt Duhul, apa și sângele.

² Contrar celor scrise în Biblia King James, în acest capitol nu avem șase martori - trei în cer și trei pe pământ. În Biblia King James [și în traducerea Schlachter 2000] se spune în versetul șapte: „Căci trei sunt care dau mărturie în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei sunt una” (1 Ioan 5.7; SCHL 2000). Acest verset nu se găsește în nicio traducere critică a Noului Testament. Afirmatia mea îi poate neliniști pe unii și îi poate determina să pună la îndoială veridicitatea Sfintei Scripturi. Vreau să încerc să explic foarte pe scurt aceasta.

Trebuie amintit faptul că Biblia a fost tradusă în limba engleză din surse ebraice și grecești. Ebraica și greaca au fost scrise de mână și transmise de-a lungul secolelor, mai întâi de un scrib și apoi copiate de un alt scrib. Este foarte posibil ca un om, care scrie un manuscris, să insereze sau să omită ceva. Este posibil ca pe marginea unui manuscris să fie notat ceva, pe care următorul scrib să presupună că face parte din text. Cele mai vechi manuscrise grecești, din care provine traducerea King James, au fost scrise probabil în secolul al XII-lea. De atunci, au ieșit la iveală literalmente mii de manuscrise, datând de la sfârșitul secolului al II-lea și începutul secolului al III-lea, și în niciunul dintre ele nu se găsesc aceste cuvinte. Probabil că ele au fost preluate pentru că un scrib a făcut o notă pe marginea manuscrisului său, iar cineva, care l-a copiat, a crezut că aceste cuvinte fac parte din text și astfel le-a inserat.

Duhul, bineînțeles, este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, care a venit din cer după moartea, învierea și înălțarea Domnului nostru Isus Hristos pentru a locui în Biserica de pe pământ. El a venit pentru a le da putere celor care vestesc lucrarea terminată a Domnului nostru Isus Hristos. Există o mare diferență între simpla explicare a doctrinelor și vestirea Evangheliei prin puterea Duhului Sfânt. Prima poate fi făcută de oricine, iar tot ceea ce se spune poate fi adevărat, dar nu există putere în ea. Propovăduirea Evangheliei în puterea Duhului Sfânt este ceva cu totul diferit și de aceea citim: „Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred” (1 Corinteni 1.21). Isus a spus: „Veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și veți fi martorii Mei atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea și Samaria și până la marginea pământului” (Faptele apostolilor 1.8). Prin urmare, Duhul Sfânt este un martor al eficienței puterii de curățire a sângelui lui Hristos. El a coborât din cer pentru a ne asigura că jertfa pe care Hristos a făcut-o pentru noi a fost acceptată.

Ceilalți martori sunt apa și sângele. În Evanghelia după Ioan, ni se spune că au zdrobit picioarele criminalilor care atârnavă de o parte și de alta a Domnului Isus Hristos. Când au ajuns la Isus, s-au mirat, pentru că El era deja mort, și de aceea nu l-au zdrobit picioarele, căci este scris: „Nici un os nu l-a zdrobit” (Ioan 19.36). În schimb, unul dintre soldați l-a străpuns coasta cu o suliță și „îndată a ieșit sânge și apă”, după cum scrie Ioan (Ioan 19.34). Aceasta l-a impresionat foarte mult pe Ioan, când a văzut cum aceste două elemente ieșeau din coasta străpunsă a Mântuitorului și se amestecau între ele.

Ani mai târziu, când Ioan a scris această scrisoare către copiii lui Dumnezeu, a spus: „El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge” (1 Ioan 5.6). De ce ne atrage el atenția asupra apei și a sângelui care au curs din coasta Fiului lui Dumnezeu? Aceste două elemente indică două semne de curățire.

Ca păcătos, aflu că sângele lui Isus Hristos curăță de toate păcatele. Dar această curățire are în primul rând o semnificație juridică - este curățirea mea înaintea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu se uită la mine ca credincios, El mă vede curățat de orice pată prin sângele Fiului Său. Dar numai această curățire nu mă satisface. Ca și creștin, vreau să experimentez eliberarea practică de sub puterea păcatului. Nu este suficient pentru mine să știu că păcatele mele au fost îndepărtate prin sânge, când îmi dau seama că încă trăiesc sub puterea păcatului. Vreau ca păcatul să fie luat în mod practic - vreau să fiu eliberat, să fiu curățat de lucrurile care îmi blestemă viața - și găsesc curățirea practică prin „spălarea cu apă prin Cuvânt”. În Efeseni 5.25,26 citim: „După cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”. Cuvântul lui Dumnezeu aplicat la inima și conștiința mea mă eliberează de obiceiul păcatului. Sunt eliberat de puterea acestuia. Poetul creștin A.M. Toplady a scris:

Lăsă ca apa și sângele,
potopul sfânt al coastei Tale,
să fie mântuirea care mă eliberează
de vinovăția și puterea păcatului!³

³ Nota redacției: Tradus de la Ernst Heinrich Gebhardt (1832–1899) din cântarea „Rock of Ages, cleft for me” (1775) de Augustus Montague Toplady (1740–1778): *Let the water and the blood, / from Thy riven side which flowed, / be of sin the double cure; / save me from its guilt and power.*

Capitolul 5

Sângele curăță de vinovăția păcatului. Apa Cuvântului, aplicată în puterea Duhului Sfânt, curăță de întinarea păcatului. Așadar, aceștia sunt cei trei martori: sângele mărturisește că problema păcatului a fost rezolvată în mod satisfăcător pentru Dumnezeu; Cuvântul mărturisește că există o putere care eliberează practic de păcat; Duhul Sfânt mărturisește că această putere este disponibilă pentru fiecare credincios în Domnul Isus Hristos.

Versetul 9

1 Ioan 5.9: Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său.

Oamenii vin la noi și ne vorbesc despre lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, iar noi îi credem. Ei ne fac promisiuni pe care noi le credem. Întregul sistem economic al lumii depinde în mare măsură de ceea ce spun oamenii. Companiile fac anumite promisiuni și, pentru că avem încredere în ele, facem afaceri cu ele. Dacă suntem dispuși să avem încredere în semenii noștri, care s-ar putea să nu-și țină promisiunile și al căror cuvânt s-ar putea dovedi nesigur, atunci putem spune: „Mărturia lui Dumnezeu este mai mare”. Dumnezeu ne-a dat mărturia Cuvântului Său, iar pe mărturia Sa ne putem baza, deoarece este imposibil ca Dumnezeu să mintă.

„Aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său”. Dumnezeu a dat o mărturie despre Fiul Său în Cuvântul Său. El ne-a spus că Domnul Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre, că El „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25). Aceasta este mărturia lui Dumnezeu, iar El ne cheamă să credem în El.

Versetele 10-12

1 Ioan 5.10-12: Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.

Mărturia nu înseamnă un sentiment de fericire sau o mare experiență emoțională. De asemenea, nu este vorba despre „a deveni religios”, ci despre a crede în Dumnezeu și a primi Cuvântul Său în inima ta. Când faci aceasta, ai mărturia în tine, iar Duhul lui Dumnezeu o face evidentă pentru tine. Dacă cineva te întreabă: „Ești mântuit?”, poți răspunde „Da”. Dacă cineva te întreabă: „De unde știi asta?”, tu răspunzi: „Pentru că Dumnezeu mi-a spus”. Nu știi că ești mântuit doar pentru că te simți fericit. Te simți fericit pentru că știi că ești mântuit. Oamenii pun adesea carul înaintea boilor. Ei caută sentimente de fericire ca o mărturie că sunt mântuiți, deși trebuie să creadă mai întâi în Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi va urma bucuria.

Alexander Marshall (1846-1928), evanghelistul scoțian, a mers ca tânăr la un circ, unde a predicat un evanghelist. În timp ce stătea pe platformă, el a simțit nevoia de a fi mântuit, dar s-a gândit: „Dacă aș putea să primesc sentimentul de fericire, pe care îl au unii dintre acești oameni, atunci aș ști dacă este adevărat”. Adesea, Duhul lui Dumnezeu îi dă unui predicator mesajul potrivit pentru cineva din public, iar acel predicator s-a aplecat peste amvon, a arătat spre locul unde stătea Alex și a spus: „Tinere, credința este rădăcina, sentimentul este fructul”. În acel moment, Alexander Marshall a înțeles, a crezut și a trecut de la moarte la viață. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși”. Ia-L pe Dumnezeu pe cuvânt și spune:

„Ci Dumnezeu să fie adevărat și orice om, mincinos” (Romani 3.4). Poți să te bazezi pe Cuvântul Lui.

Alții pot crede în Hristos, dar nu au siguranța mântuirii pentru că așteaptă un sentiment - ei așteaptă mărturia. Iată ce spune Dumnezeu: „Cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său”. Atâta timp cât certitudinea ta depinde de un sentiment, Îl faci pe Dumnezeu mincinos. Dumnezeu ți-a spus ceva și vrea ca tu să-L crezi. Ce înseamnă dacă nu crezi? Să presupunem că ți-am spus ceva și tu spui: „Da, aș vrea să te cred. Chiar încerc să te cred, dar cumva pur și simplu nu pot să te cred”. Ce ar însemna asta? Înseamnă că tu chiar crezi că te mint. Este la fel dacă nu poți crede ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său.

„Cine Îl are pe Fiul are viața”. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” (Faptele apostolilor 16.31). Poți să crezi că ești mântuit și totuși să nu fii mântuit. Dar nu poți să crezi în Domnul Isus Hristos și să te încrezi în El ca Mântuitor al tău fără să fii mântuit. Dacă nu ai siguranța că ești mântuit, după ce te-ai încrezut în El, Îl faci pe Dumnezeu mincinos, deoarece nu crezi mărturia „pe care Dumnezeu a mărturisit-o despre Fiul Său” (1 Ioan 5.10).

Un prieten de-al meu, care a murit în India acum câțiva ani, multă vreme nu a avut siguranța mântuirii. Ceea ce îl frământa cel mai mult era faptul că el credea că Dumnezeu i-ar fi ales pe unii pentru a fi mântuiți. Cum nu avea nicio dovadă că el era unul dintre ei, nu putea ști că era mântuit. A participat la o adunare în care predicatorul a explicat că o persoană era mântuită în momentul în care credea în Isus, că avea viață veșnică și că nu putea să piară niciodată. A vrut și el să aibă această certitudine. Când a ajuns acasă, a căzut în genunchi și s-a rugat: „O, Doamne, dacă este posibil ca o persoană să fie sigură că are viața eternă, atunci arată-mi acum în Cuvântul Tău. Dar dacă nu este posibil, atunci arată-mi și mă voi lăsa în seama Ta”. A deschis la 1 Ioan 5 și, când a ajuns la versetul 10, a citit: „Cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său.” – „Nu vreau să-L fac pe Dumnezeu mincinos”, a spus el, „dar nu știu care este acea mărturie”. Apoi a citit versetul 11: „Și aceasta este mărturia”. Și-a pus degetul mare pe restul versetului, a închis ochii și s-a rugat: „O, Dumnezeule, tocmai am citit că o persoană, care nu crede mărturia pe care ai dat-o despre Fiul Tău, Te face mincinos. Nu știu care este mărturia, dar presupun că o am sub degetul mare. Îmi voi ridica degetul mare acum și, când o voi face, ajută-mă să cred orice voi găsi acolo, pentru că nu vreau să Te fac mincinos”. Aproape că îi era frică să ridice degetul mare, dar în cele din urmă a făcut-o și a citit: „Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său”. – „O,” a spus el, „preamărit fie Dumnezeu! Aici și acum pot ști!” Credița lui a fost confirmată, atunci când a citit: „Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”. Și-a dat seama că mântuirea era o chestiune de primire a lui Hristos. Certitudinea mântuirii era o chestiune de credință în Cuvântul lui Dumnezeu. Inima lui și-a găsit pacea și, ani de zile, a predicat acest adevăr altora.

„El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui” (Ioan 1.11,12). L-ai primit pe Hristos? Atunci: „Oricine Îl are pe Fiul are viața”. Îl respingi? „Cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața”. Dacă nu L-ai primit prin credință pe Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al tău, ești încă

mort în păcatele tale. Dar dacă L-ai primit ca Mântuitor al tău, Dumnezeu spune că ai viață eternă. Crede-L pe Cuvânt!

Versetul 13

1 Ioan 5.13: V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu.

Ioan nu a vorbit despre o credință intelectuală. Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Ai încredere în El? Atunci ascultă acum: Am un mesaj pentru tine, și aș vrea să îl pot face să pătrundă cu putere în fiecare inimă. Să presupunem că ar veni o scrisoare cu adresa: „Pentru voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu”. Curierul anunță: „Am o scrisoare și, dacă persoana căreia îi este adresată este aici, vă rog să veniți să o ridicați. Este adresată: «Pentru voi, care credeți»”. Ce ai zice tu? Crezi tu în Numele Fiului lui Dumnezeu? Este scrisoarea pentru tine? Ei bine, atunci deschide-o și vezi ce scrie. „Ca să știți că aveți viață eternă, voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu”. Este un mesaj din cer pentru toți cei care cred în Domnul Isus Hristos.

Ai tu îndoieli cu privire la certitudinea mântuirii tale? Te simți uneori bine, alteori rău, și sperii tot timpul că vei merge în cer, dar nu ești foarte sigur? Clarifică asta astăzi. Lasă deoparte îndoielile și temerile și privește cu credință la Hristos cel înviat. Primește de la Dumnezeu Însuși: „Oricine crede în Fiul are viață eternă” (Ioan 3.36).

Îndrăzneala credinței (versetele 14-21)

Există trei secțiuni majore în aceste ultime versete. În primul rând, Ioan vorbește despre îndrăzneala credinței și despre rugăciunile care sunt auzite și ascultate. În al doilea rând, el îi avertizează pe cei care se fac vinovați de „un păcat spre moarte”. Și, în cele din urmă, în versetele 18-21, apostolul rezumă învățătura întregii scrisori.

Versetele 14,15

În versetele 14 și 15 citim

1 Ioan 5.14,15: Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El.

Cuvântul obișnuit pentru *încredere* în Noul Testament este același cuvânt grecesc care este tradus în general prin „credință”, dar cuvântul folosit aici este diferit. Apostolul nu spune simplu: „Aceasta este credința, pe care o avem în El” sau „Aceasta este încrederea pe care o avem în El”, ci folosește un cuvânt care înseamnă literalmente *curaj* [îndrăzneală]. „Aceasta este îndrăzneala [sau curajul], pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă”.

De unde știm dacă cererile noastre sunt în conformitate cu voia Lui? Aceasta este o întrebare foarte importantă. Pentru ca o rugăciune să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebuie să fie mai întâi în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Mă pot ruga cu stăruință, dar cererile mele nu vor fi ascultate dacă sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mă pot ruga în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar dacă nu trăiesc conform voii lui Dumnezeu, rugăciunea mea va rămâne tot fără răspuns, căci „dacă aș fi privit nelegiuirea în inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit” (Psalmul 66.18). Domnul ne spune: „Dacă rămâneți în

Capitolul 5

Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face” (Ioan 15.7). În astfel de circumstanțe, voia lui Dumnezeu devine voia noastră și, dacă cerem conform voii Sale, știm că El ne va asculta. „Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem [desigur, aceasta înseamnă că ceea ce cerem este în concordanță cu voia Sa], știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El”.

Este posibil să nu primim imediat răspunsul la rugăciunile noastre. Dar dacă cerem în conformitate cu voia lui Dumnezeu și dacă suntem în comuniune cu Dumnezeu atunci când facem cererea putem fi siguri că El ne va auzi și ne va răspunde și că vom vedea răspunsul cândva, undeva. Desigur, trebuie să ne amintim de limitele noastre omenești, pentru că nu întotdeauna știm ce este cel mai înțelept sau cel mai bine. Prin urmare, trebuie să fim pregătiți ca uneori răspunsul să vină într-un mod la care ne așteptăm mai puțin.

După o furtună pe mare, un creștin a fost singurul supraviețuitor al naufragiului. El s-a aflat pe o mică insulă și cu mare dificultate a reușit să construiască un mic adăpost împotriva furtunilor de la ecuator. A așteptat zi de zi, rugându-se ca Dumnezeu să trimită o corabie, care să-l salveze. De fiecare dată când vedea o corabie trecând în depărtare, se ducea la țărmul insulei și flutura o bucată din hainele sale, dar aceștia nu îl vedeau. Într-o zi, în timp ce își pregătea cina, a văzut o corabie la o anumită distanță și s-a grăbit spre țărm, rugându-se cu ardoare ca de data aceasta să-l vadă și să-i vină în ajutor. A făcut cu disperare semne cu mâna, dar în zadar. Când s-a întors la coliba sa, și-a dat seama cu groază că aceasta era în flăcări. Vântul aprinsese câțiva cărbuni și dăduse foc casei. Totul era în flăcări. Stătea acolo în disperare totală, neștiind unde să găsească suficiente materiale pentru un nou adăpost. Cu toate acestea, spre uimirea sa, și-a dat seama că nava pe care o văzuse mai devreme se îndrepta direct spre insulă. Când s-au apropiat de țărm, au trimis o barcă după el și l-au luat la bord. „M-ați văzut că v-am făcut cu mâna?”, a întrebat el. „Făcând cu mâna?”, au întrebat ei. „Ți-am văzut fumul și am venit să te salvăm.” Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune, dar nu în felul în care se aștepta el. Când vom ajunge în cer într-o zi, vom vedea că Dumnezeu a răspuns în felul său miraculos la multe dintre rugăciunile la care credeam că nu a răspuns.

Dar ce este cu vindecarea miraculoasă? Dacă ne rugăm pentru cei bolnavi, vor fi ei vindecați? Da, dacă aceasta este voia Lui. Dar uneori nu este așa. Când Isus era pe pământ, El i-a vindecat pe toți bolnavii care veneau la El, dar astăzi nu mai este așa. Este adevărat că Domnul „este Același ieri, astăzi și în veci” (Evrei 13.8). El este un Mântuitor care nu Se schimbă, dar metodele Sale nu sunt întotdeauna aceleași. Când era aici pe pământ, El a înviat morții, dar acum nu-i mai învie. Cu toate acestea, când va reveni, El va învia morții și va dovedi că puterea Sa este aceeași ca atunci când era pe pământ.

Versetul 16

În versetul 16 citim:

1 Ioan 5.16a: Dacă îl vede cineva pe fratele său [aici în legătură cu un copil al lui Dumnezeu] făptuind un păcat care nu este spre moarte, să ceară, iar El îi va da viață, pentru cei care nu păcătuiesc spre moarte.

Concluzia este clară: uneori, nu întotdeauna, dar uneori, boala vine la copiii lui Dumnezeu ca o pedeapsă divină. Este un mijloc de corecție și disciplinare datorat încăpățânării. Uneori, pedeapsa are efectul dorit de restaurare spirituală și trupul este vindecat. Dar, uneori, nu pare să fie voia lui Dumnezeu să îl restabilească pe credinciosul pedepsit.

1 Ioan 5.16b: Este un păcat spre moarte: despre acela nu spun să se roage.

Desigur, este vorba de moartea fizică, la care se referă Ioan, nu de moartea eternă. El nu vorbește despre moartea sufletului, ci despre moartea trupului sub disciplina divină. [...] Nu că ar exista un anumit păcat care duce întotdeauna la moarte, ci există păcat care duce la moarte.

Moise și Aaron au păcătuit spre moarte, atunci când s-au mâniat pe copiii lui Israel și de mânie au lovit stâncă, în loc să-i vorbească, așa cum li se poruncise. DOMNUL a spus: „Pentru că nu M-ați crezut, ca să Mă sfințiți înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu voi veți duce această adunare în țara pe care le-am dat-o” (Numeri 20.12). Moise s-a pocăit imediat și părtășia cu Dumnezeu a fost restabilită. L-a implorat pe Dumnezeu să-l ierte și să-i permită să intre în țară, dar DOMNUL i-a spus: „Nu-Mi mai vorbi despre lucrul acesta” (Deuteronomul 3.26). Moise păcătuisse spre moarte. Dacă creștinii credincioși de astăzi ar păcătui spre moarte de fiecare dată când se mânie, cât de puțini dintre noi ar mai rămâne! Mă tem că cei mai mulți dintre noi ar fi acasă, în cer. Atunci de ce a fost El atât de sever cu Moise? Moise era unul care a vorbit cu Dumnezeu față către față, iar un privilegiu mai mare implică o responsabilitate mai mare. Nu uita asta.

În Noul Testament aflăm că Duhul lui Dumnezeu a lucrat cu mare putere în Biserica primară. Printre cei care se declarau convertiți se numărau Anania și Safira. Aceștia au păcătuit împotriva Duhului Sfânt, pretinzând că au un devotament față de Dumnezeu, pe care nu îl aveau. Când au fost confrunțați cu păcatul lor, au spus o minciună. Rezultatul a fost că mai întâi Anania și apoi soția sa Safira au căzut morți. Ei păcătuiseră spre moarte. Dacă Dumnezeu i-ar trata astăzi pe toți creștinii credincioși în felul acesta, ar mai rămâne foarte puțini credincioși. Câți creștini îi fac pe alții să creadă că sunt mai sfinți decât sunt în realitate? Și există vreun credincios care să nu se fi făcut niciodată vinovat de o minciună? Poate că te-ai pocăit, dar pentru Anania și Safira nu a existat nicio restaurare. Ei păcătuiseră spre moarte, pretinzând că sunt mai spirituali decât erau de fapt și apoi mințind despre asta.

Găsim un alt incident consemnat în prima epistolă către Corinteni. În Corint exista o mare neglijență și nepăsare în comportament, atunci când se adunau pentru a celebra ceea ce acum se numește Cina Domnului. Din cauza acestei neglijențe și nepăsare care îi caracteriza, apostolul a scris: „De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi, și mulți au adormit” (1 Corinteni 11.30). *Adormirea* este un termen folosit în întreaga Biblie pentru a desemna moartea credinciosului. Dacă Dumnezeu ar pedepsi cu moartea temporală de fiecare dată când un creștin ia Cina Domnului cu nepăsare, cât de des ar urma o tragedie după luarea Cinei Domnului! Nu putem spune despre un anumit păcat că este păcatul care duce la moarte. Dumnezeu oferă poporului Său o ocazie după alta, dar când în cele din urmă refuză cu bună știință să asculte de Cuvântul Său, El spune: „Te voi chema acasă; nu mai pot avea încredere în tine în această lume. Mă voi ocupa de tine la scaunul de judecată al lui Hristos”.

Imaginează-ți un grup de copii, care se joacă seara și, în cele din urmă, izbucnește o bătaie. O mamă apare în pragul ușii și îi strigă copilului ei: „Ce se întâmplă aici? Vreau să te porți frumos”. – „Da, mamă. O să încerc să fiu mai cuminte”. – „Dacă nu o vei face, va trebui să intri în casă”. După un timp, apar din nou probleme și mama strigă: „Intră înăuntru”. – „Ah, mamă, îmi pare rău. Suntem în mijlocul unui joc. Promit să fiu cuminte.” – „Bine, dar trebuie să ai grijă.” Jocul continuă și din nou se ceartă. Mama îi spune copilului ei: „Acum intri înăuntru”. – „Dar, mamă ...” – „Nu mai spune nimic, intri.” – „Dar, mamă, voi încerca să mă port frumos.” – „Nu, nu pot avea încredere în tine în seara asta. Vino în casă.”

Capitolul 5

La fel este și cu Dumnezeu și copiii Săi aici, în această lume. El le dă multe șanse, pentru că este minunat de milostiv. După un eșec, ei se pocăiesc și spun: „Acum mi-am învățat lecția”. Poate că același lucru se întâmplă puțin mai târziu, iar Dumnezeu spune: „Acum voi pune mâna pe tine”. Poate că apare o boală îndelungată, iar ei au ocazia să aducă totul înaintea lui Dumnezeu într-o mărturisire sinceră, dar Domnul spune: „Ai păcătuit spre moarte. Nu mai pot avea încredere în tine, așa că te voi lua acasă”.

Am cunoscut un tânăr care, în ascultare de chemarea lui Dumnezeu, a plecat de acasă pentru a face o lucrare creștină într-un cartier sărac. Nu era de mult timp acolo când o ofertă de muncă bine plătită s-a interpus între el și Domnul. Logodnica lui a spus că nu se va căsători niciodată cu un predicator, așa că el a decis să accepte slujba. S-a așezat, a câștigat bani și a avut succes în munca sa, dar în sinea lui a fost mereu foarte nefericit. Știa că păcătuisese împotriva Domnului, pentru că fusese chemat la o slujbă diferită. În cele din urmă s-a îmbolnăvit de tuberculoză. A renunțat la poziția sa și și-a cheltuit economiile într-un sanatoriu unde stătea întins pe spate. A trimis după mine și mi-a spus: „Frate, vreau să te rog cu mine, dar nu pentru ca Domnul să mă vindece, decât dacă îți va spune foarte clar că aceasta este voia Lui. M-am confruntat cu multe lucruri în ultima vreme. Îmi văd acum eșecurile ca niciodată. Cred că am păcătuit spre moarte.” Mi-am ridicat privirea spre Domnul și L-am rugat ca, dacă este voia Lui, să-l vindece, iar dacă nu, să-i dea o mare bucurie la despărțire. Două săptămâni mai târziu l-am revăzut și mi-a spus: „Nu te voi mai vedea niciodată pe pământ. Am trăit două săptămâni minunate. Domnul a fost foarte aproape de mine, dar mi-a spus că mă va lua acasă. Mi-am ratat șansa și, din moment ce am ales propria mea comoditate în locul voinței Sale, El nu mai poate avea încredere în mine aici. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, mă supun voinței Sale. Mă duc acasă!” Și, într-adevăr, trei zile mai târziu a murit. Păcătuisese spre moarte și era inutil să se roage pentru vindecarea lui, dar s-a dus acasă fericit în Hristos.

Versetul 17

1 Ioan 5.17: Orice nedreptate este păcat; și este un păcat care nu este spre moarte.

Orice nedreptate este păcat și, prin urmare, este respingătoare pentru Dumnezeu, dar există anumite circumstanțe în care unele circumstanțe nu sunt la fel de grave ca altele.

Versetul 18

În versetele 18-21 găsim rezumatul a tot ceea ce s-a spus înainte. Această secțiune este împărțită în trei părți. Fiecare parte este introdusă cu expresia „știm”. Cuvântul tradus prin „a ști” înseamnă de fapt „o conștientizare interioară”. Noi știm nu doar pentru că am citit sau am auzit sau pentru că cineva ne-a spus, ci știm datorită unei certitudini interioare, de care ni s-a făcut parte. Ioan scrie:

1 Ioan 5.18: Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.

Acesta este un alt mod de a spune că copilul lui Dumnezeu a primit o natură nouă. Chiar dacă el cade în păcat, el are un Apărător la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel drept. Acuzatorul fraților nu are voie să aducă nici măcar o singură acuzație împotriva lor, pentru că ei sunt în mâinile Tatălui lor, care se va ocupa de ei pentru eșecul lor.

Versetul 19

1 Ioan 5.19: Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace în cel rău.

Acest lucru este tradus uneori prin „întreaga lume zace în cel rău”. Poate părea o presupunere îndrăzneță pentru creștini să spună că au o cunoaștere interioară - certitudinea absolută că ei sunt de la Dumnezeu - și că întreaga lume zace în cel rău. Da, poate părea o prezumție pentru oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, dar este o realitate care nu poate fi explicată lumii.

Un tânăr creștin, care a venit la Hristos de curând, de exemplu, se poate confrunta cu argumentele ispititoare ale ateilor, agnosticilor și ale altor necredincioși și își poate da seama că nu este în măsură să răspundă la întrebările lor. Aceștia îi spun: „Vezi, ți-am demonstrat că te înșeli și că Dumnezeu nu a vorbit niciodată cu omul”. Tânărul credincios îi privește în față și le spune: „Nu știu cum să răspund la argumentele voastre, dar știu că am trecut de la moarte la viață”. Un creștin care a fost salvat dintr-o viață de păcat este adesea incapabil să explice schimbarea care a avut loc în viața sa. Dar el știe un lucru și poate afirma cu îndrăzneală: „Acolo unde eram orb, acum văd. Dacă am fost cândva victima unor obiceiuri păcătoase, care mi-au distrus și ruinat viața, acum am găsit libertatea în Hristos Isus.” Explică asta dacă poți. Fiecare credincios, care umblă cu Dumnezeu, are această minunată realizare interioară. Singurul credincios care pierde această realizare este cel care este neascultător de Dumnezeu. El își pierde sentimentul de siguranță. Dar când se întoarce la Dumnezeu, își mărturisește deschis eșecul și este restabilit, el are din nou această minunată cunoaștere interioară, pe care i-o dă Duhul Sfânt.

Versetul 20

1 Ioan 5.20: Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viață eternă.

Desigur, Ioan putea vorbi din propria experiență, deoarece se aplecase pe pieptul Domnului. Petrecuse trei ani și jumătate minunați alături de El. Auzise mesajul care ieșea din gura Lui și văzuse lucrările Sale minunate. Noi nu avem asemenea dovezi, dar oricum știm, pentru că El ni S-a revelat în Cuvântul Său. Aceeași viață divină, care a fost revelată în toată plinătatea ei în Hristos, poate fi în fiecare credincios. Și astfel suntem în Cel adevărat.

După ce Ioan a vorbit despre Domnul nostru Isus, el adaugă imediat: „El este adevăratul Dumnezeu și viață eternă”. Viața veșnică se recunoaște imediat în Hristos și este transmisă prin Hristos celor care cred în El.

Versetul 21

În versetul 21 găsim îndemnul final, care este scurt, dar important:

1 Ioan 5.21: Copii, păziți-vă de idoli!

Tot ceea ce stă între sufletul nostru și calea ascultării de Dumnezeu este un idol. Uneori, Dumnezeu trebuie să vină și să ia acești idoli de la noi într-un mod care ni se pare foarte aspru, iar noi Îl putem chiar acuza că este aspru. Dar El îi îndepărtează pentru ca Hristos să-Și poată ocupa locul care I se cuvine, iar inimile noastre să poată fi complet dedicate Lui. „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine” (Exodul 20.3). Scriptura spune despre Isus Hristos: „Acesta este

Capitolul 5

adevăratul Dumnezeu”. Prin urmare, oricare alt dumnezeu în afară de Dumnezeu revelat în Isus Hristos este un idol. Numai în Hristos este Dumnezeu revelat pe deplin.

Titlul original „Chapter Five – God Is Life”
din *Addresses on the Epistles of John*, Neptune, NJ (Loizeaux Brothers) 1931.
Quelle: <https://plymouthbrethren.org>